

הבחי'. לכאורה הלא הכוונות היו להעלות ממטה למעלה ולא להמשיך שפירושו מלמעלה למטה. ולשון רז"ל בשה"כ דף ס"ו ע"ד הוא ועתה נתקן לעלות גם בחי' או"מ של בחי' החיצוניות וכו' ואח"כ אנחנו מעלים גם את אוה"מ של חיצוניות העולמות ע"י הקפת השלחן כנז' עכ"ל. ואפשר היינו הך להמשיך לעולמות תוס' קדושה מאו"מ שלמעלה מהם והוא ע"י עלייתם, ודוחק. ובכללות הענין יש להסתפק בכל העליות שמתפלת המנחה עד כאן אם היא עליה אמיתית ממקום למקום או הכונה קבלת הארה גדולה כל בחי' מבחינות שלמעלה וזה נקרא עליה והתכללות עם הבחינה שלמעלה. וידוע מהקדמת רחובות הנהר שאין עליה ודילוג אלא תוספת פר' חדשים מלמעלה, ואולי כדוגמא זו יש לומר כאן ויש להתישב, ועיין היטב שער הכוונות דף ס"ח דרוש ג'. ואגב יש להסתפק ג"כ לפי מ"ש רבנו בסוף הקדמת רחובות הנהר הקדמה המפורסמת שמוחין שבכתר נתקנים תחילה החכמה ואחריה הבינה וכו' ואחריהם השאר ע"ש, אם נאמר זה גם בעליות המנחה ובקבלת שבת או לא והיעב"א.

(שם) ויקיף השלחן עם הלחם וכו'. וכן לשון רז"ל בשער הכוונות דף ס"ו ע"ד ותקיף השלחן המסודר עם הלחם לסעודת שבת. ומלשון הזה לא נראה לכאורה צורך דוקא שיסדר עליו את הלחם, אלא ההקפה היא העיקר להורות על אור המקיף ומאי נ"מ בלחם. אבל לשון רז"ל שם בדף ס"ז ע"א שונה קצת שכתב והנה תסדר השלחן בי"ב ככרות כנגד וכו' ותסבבנו וכו'. משמע שיסדר במיוחד את הלחם על השלחן לפני שיקיף ולא אמר הרב מה הרמז לזה. ועכ"פ נראה לכאורה שאין זה לעיכובא, והרי מנהג בית אל היה להקיף התיבה שבבית הכנסת, עיין שמן ששון ז"ל דף פ"ז ריש ע"ג. ועדיין אפ"ל שיש הפרש בין התיבה שבבית הכנסת לשלחן שבבית שאין בו היכר (עיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת האזינו אות ט"ו) לכן אמר רז"ל שיסדר עליו את הלחם בי"ב ככרות ויסבבנו. ולכן נראה לקוצר דעתי שיש להקפיד בזה אם לא מקיף התיבה בבית הכנסת ויבוא להקיף בבית שיקיף דוקא לשלחן המסודר בלחם שבת שיהיה לזה היכר.

(שם) והוא שיכוין להמשיך אור המקיף דכל

* * *

עליית בי"ע בקבלת שבת

עולות לנה"י דיצירה וג"ר דיצירה לנה"י דבריאה וג"ר דבריאה למ' דאצילות. ועליית הז"ת דכל עולם פשוט הוא שהחג"ת עולות לחב"ד והנה"י לחג"ת. אמנם עליית המלכיות כתב בשה"כ בדס"ו ע"ב וז"ל, והנה שמעתי ממורי ז"ל פ"א כי בקב"ש עולות ג"ר דעשיה במקום ג"ת דיצירה וכו' וכפ"ז נמצא כי המ' וכו' חזרה פכ"פ עם ז"א. ופ"א שמעתי ממנו ז"ל כי ג"ר דעשיה

כרז"ל בשה"כ דס"ד ע"ג שע"י ג"פ הבו עולים חיצו' דג"ר דעשיה במ' דיצירה שהיא עומדת באחו' דנה"י דיצירה וג"ר דעשיה עומדות נגד אחו' הנה"י בתוך המ'. ובדס"ה ע"ד כתב להעלות ג"ר דיצירה במקום המ' דבריאה העומדת באחו' נה"י דבריאה. ובדס"ו ע"ב כתב בטוב להודות להעלות ג"ר דבריאה למ' דאצילות. ובסידור כאן כתב רבנו ג"ר דעשיה

עולות במלכות דיצירה והיא נשאר שם עמהם וכו' וכפ"ז נמצא כי בקב"ש כל המ' הם אב"א וכו' ונלע"ד לומר סברא אחרת אמצעית והוא כי בג' עולמות ביי"ע אפשר שיהיה כך שג"ר דעשיה יעלו בג"ת דיצירה והמלכות דעשיה תחזור פב"פ בסוד נקודה קטנה תחת היסוד כנז' וכ"ז בקב"ש, וכן הענין ביצירה ובבריאה, אבל בעולם האצילות וכו' המלכות שבה היא העולה אחר שהוא ליל שבת ממש גמורה ועומדת בסוד נקודה תחת היסוד פב"פ עכ"ל, ועיין עוד שם בע"ד מ"ש שם באורך. ולפי קוצר דעתי והבנתי הענין הוא כך, שהמלכות דכל עולם היא דבוקה באחורי הנה"י של העולם ההוא והמקום הזה נקרא ע"ש הנה"י. ובזמן העליה שעולים הנה"י למקום החג"ת והיא תשאר במקומה רק שתקח המקום ההוא לעצמה ונקרא על שמה וזוהי עלייתה, אז נשאר בסוד אחור באחור לערך הנה"י שעלו ממש משם והיא לא עלתה יותר מהמקום שהיתה בו. ואם אחרי שיעלו הנה"י תעלה גם היא אחריהם למקום שעלו, אז היא עליה גמורה למ' ועומדת שם פב"פ עם הנה"י, ותחי' עומדת בסוד נקו' תחת היסוד כבכל פעם שעולה פב"פ, ואח"כ בלי"ש תגדל ותהיה בסוד פר'. וכפי הכרעת מהרח"ו ז"ל בדס"ז הנז' הוא שבתחי' עולים הג"ר של עשיה לנה"י דיצירה כשהמ' נמצאת שם אב"א עם הנה"י וכן בעליית ג"ר דיצירה לנה"י דבריאה, וכשעולים הז"ת אז עולים החג"ת לחב"ד והנה"י לחג"ת והמ' לנה"י למקום שעלו, ונשאר מקומה תפוס רק בג"ר של עולם שלמטה, חוץ ממ' דעשיה שנשאר מקומה פנוי, והוא הוא המקום שהיו שם איתה גם הנה"י ועכשיו נשאר מקום הנה"י הזה פנוי בין הקדושה לקלי'. אמנם באצילות הנה"י עולים לחג"ת ונשארים ביחד כי אין לז"א עליה בלי"ש. ומה שעלו הנה"י, נראה מרז"ל בדף ס"ז ע"ג ד"ה ועתה וכו' שהוא רק לבחי' תוס' שבת לז"א ולא

לעליה כשאר העליות שגם החג"ת עולים לחב"ד והם למה שלמעלה וכו'. ומלכות דאצילות נשארת במקומה כבזמן שהיו עדיין הנה"י שם ונשארה בסוד אב"א ושם עולים החב"ד דבריאה והיא נשארת איתם עד ליי"ש שאז עולה פב"פ נקודה תחת היסוד במקום שנמצאים הנה"י כשהם מלבישים על החג"ת והחג"ת לא נגלים, ולכן עמידת המלכות שם פב"פ היא עם הנה"י ולא גם עם החג"ת. ולפ"ה מובן מ"ש רבנו בעלית הג"ר דעשיה ויצירה שעלו לנה"י דיצירה ובריאה. ובג"ר דבריאה כתב שעלו למלכות דאצילות. והיינו שבאצילות שהמלכות נשארת היא לבד במקום שהיו הנה"י איתה, נקרא המקום על שמה. לא כן שאר העולמות שהמלכות והנה"י נמצאים יחד, וכשעולים הנה"י לא נשאר לבדה שם אלא תיכף עולה אחרי הנה"י, ולכן המקום נקרא ע"ש הנה"י ולא ע"ש המלכות. ולכן עליית הג"ר דעשיה ויצירה הוא לנה"י, ועליית הג"ר דבריאה הוא למלכות. אבל כולם שווים בזה שעלו לאותו המקום שהיו עומדים הנה"י והמלכות ביחד רק שביצירה ובריאה נקרא המקום ההוא מקום הנה"י, ובאצילות נקרא מקום המלכות, להודיע לנו שביצירה ובריאה עוזבת המלכות את המקום בעזיבת הנה"י, ובאצילות נשאר שם לבדה עד ליי"ש וכמש"ל. ולכן בעליית המלכות דבי"ע כתב בסידור שעולות למקום הנה"י, לא כן במלכות דאצילות ששינה הלשון במזמור שיר וגו' שמשו רומז לאצילות ששם עולה הנוק' ומקבלת הארה מנה"י דאצילות (והוא משער הכוונות דף ס"ו ע"ב) ולא אמר עולה למקום הנה"י כמ"ש בבי"ע. ולקוצר דעתי שכיוון לסיבה הנז' שמלכות דבי"ע עלו למקום הנה"י כלומר למקום שנמצאים הנה"י, אבל מלכות דאצילות היא רק מקבלת הארה מהם כי לא עלתה אצלם ודו"ק, כ"ז בדרך אפשר וא"ש את"מ.

תפילת ערבית

זה משמעותו כיון שבא זמן המ' לחזור לכן ניתוסף הארה זו ולכן גם לאצילות יש להוריד לו הארת ע"ב שתגרום חזרת המ', וכן היה תמיד שכל ירידת אורות שהיו בקב"ש גרמה לחידוש דבר בתחתון וגרמה לתת בו כח לעלות. וכאן שכבר עלו גורמת ענין אחר והוא חזרת המ' שהוא ג"כ בכלל עליה, ובקב"ש לא היה אפשר להמשיך קדושת שבת בעצמה כי עדיין לא נכנס השבת וירד רק לבחי' תוס' בעלמא שלא גרמה רק עליה והתכללות, ולא היה די מספיק להחזיר המ', לא כן עתה שנכנס השבת היה אפשר לרדת הארת שבת עצמה והיא הארה גדולה שגרמה חזרת המלכיות פב"פ. כך נראה אפשר לכאורה. אבל איני מבין איך תתאים כוונה זו להכרעת מהרח"ו ז"ל שם בדס"ז ע"ב דרוש א' דמלכיות דג' עו' בי"ע חזרו פב"פ בקב"ש ורק המ' דאצילות נשארה אב"א עד ליי"ש שחזרת פב"פ ע"ש, וגם בשה"כ הנז"ל אמר שהוא זמן חזרת המ' דאצילות וכנז"ל. וכיון שכן לא היה צריך להמשיך הארה לבי"ע שכבר המ' שלהם חזרו פב"פ מקב"ש, ואפילו לאצילות לא היה צורך שהרי כרז"ל בדס"ז ע"ד שבלי"ש אחר בין השמשות ממילא חזרת המ' דאצילות פב"פ נקו' תחת היסוד ע"ש. אחר זמן ראיתי בשפ"א החדש דרכ"ו ד"ה וז"ס וכו' שנראה שלא היה גורס בקשע"ה שהם מחזירים המלכיות פב"פ וע"ש מ"ש ז"ל, (גם ע"ש מ"ש בדר"כ ד"ה וכל זה). ולפי פירושו יש לפרש לשון רז"ל בשה"כ דס"ח הנז"ל ונלע"ד וכו' כלומר מה שירדה הארה זו הגדולה הוא היות שהוא זמן חזרת המ' דאצילות פב"פ וצריך לזה הארה מעולה ומה שירדה עתה ולא בקב"ש הוא היות שעתה הוא שבת ממש ולכן אפשר לרדת הארה דקדושת שבת ממש ולא הארה של תוס' בעלמא. ועדיין צל"ע.

להמשיך (ט' ע"ב) הארת ד' הוי' דעסמ"ב וכו' לאבי"ע. נראה שכלומר גם לאצילות יכוין להוריד הארה והיא של ע"ב, (ולא נתבאר כאן מאיזה מקום יורדת ההארה הזו, ועיין בע"ח ש"מ סופ"ג שכתב שבלי"ל שבת יורד אור גדול מעולמות העליונים אל התחתונים ומתגדל אור העצמות מאוד יותר מבראשונה עכ"ל. ועיין תו"ח זיי"ע ד"ד רע"א. ואולי מתכוין רז"ל על הארת העסמ"ב הללו, ועולמות העליונים היינו עסמ"ב דא"ק). ולא זכר כאן רבנו מה התועלת מירידת הארת העסמ"ב בעת הזאת כמו שנז' תועלת ההארות שירדו בקב"ש. אבל בקשע"ה כתוב יכוין לד' הויות דעסמ"ב שבאבי"ע וכו' להמשיך הארה מע"ב לס"ג ומס"ג למ"ה וממ"ה לב"ן ועי"כ חוזרים המלכיות לפני הז"א שלהם תחת היסוד עכ"ל. ובודאי שגם כאן ישנה לכונה זו שכל הכוונות ממזמור הבו עד כאן הם הם עצמם הכוונות של ליל ו' כמשרז"ל בשה"כ דס"א רע"ד ועיין גם דס"ח סוע"ב. ונלק"ד אפשר שזה הוא משרז"ל בשה"כ דס"ח רע"ג (ועיין גם דס"ז ע"ב דרוש א') וז"ל, תכוין לד' הויות עסמ"ב וכו' ונלע"ד כי זה הדבר עתה הוא לפי שהוא זמן חזרת המ' דאצילות בסוד נקו' קטנה תחת היסוד פב"פ ולכן עתה נתוסף הארה יתירה וכו' עתה שכבר הוא שבת ממש כנ"ל לכן עתה יכול לירד הארה דקדושת שבת מעולם לעולם והוא ענין ירידת ד' הארות של ד' הוי' עסמ"ב וכו' מלמעלה למטה עכ"ל. ויש לדקדק דמה קשר לזמן חזרת המ' לירידת ההארה, ודי במה שיאמר שעתה הוא ליי"ש ממש ולכן יכול לירד הארת קדושת השבת. ואם נאמר שכוונתו שע"י חזרת המ' אז נתוסף הארה כיון שכבר הוא שבת ויש אפי' לרדת הארה, אם כך הוא לא מתאים לומר לפי שהוא זמן חזרת המ' אלא שיאמר כיון שחזרה המ', לא לפי שהוא זמן החזרה, דלשון

ובענין

הנקו' דעסמ"ב כתב בשה"כ דס"ח הנז' שכל אחד ואחד בניקודו משונה מחבירו כנז' שם. והוא בליל ו' ששם כתב בשם ע"ב כל אות מהם יש דגש ורפה. ומה שציירו כאן בסידור דגש וחולם פשוט שאין הכוונה לחולם ממש אלא הוראה על הרפה, ובסידור קשע"ה מצייר כאן רק הדגש. וראיתי בביאור הגר"א זיע"א על התיקונים דכ"ב ע"א וז"ל, רפה איהו וכו' שבימים קדמונים היו נוהגים על הרפה לעשות למעלה קו ברורחב על האות והשמיטוהו אחרונים שמן העדר הדגש ניכר עכ"ל. **וברור** שלא שייך זה כאן שיש בכל אות דגש. ולכן מה שבקשע"ה מצויר רק דגש, צ"ל שהוא טעות דפוס וצריך לצייר גם הרפה בכל אות כדי שכל אות יהיה בו שניהם דגש ורפה כמשרז"ל. ועיין בתיקונים הנז' שהרפה הוא כעין קו וכמו שזכר הגאון ולא נקודה שאין בה הוראה כלשהיא לרפה. וגם כאן בשבת הוא ט"ס וצריך להיות כעין קו ולא נקודה וכל זה פשוט. **שוב ראיתי** בסידור הכת"י שעשו כעין קוים קטנים על כל אות קו אחד והוא הנכון. ובקשע"ה רשום שם נקודה על האותיות ובודאי הוא ט"ס. **ובשם ס"ג** יש שם שינוי ממה שכתוב בשה"כ בליל ו' ששם כתב כל אות נקוד בשוא געיא ונתן סימן ש"ג רוצה לומר שוא געיא וכמו שמצויר אצלנו כאן. לא כן בקשע"ה מצויר געיא שוא, לכאורה נראה שאין קפידא בזה. אמנם מספר לשון חכמים ח"ב עמוד ל"ד נראה שכל אחד לחוד וכן מיחוד החוורת נראה שיש הפרש ביניהם וצ"ע. אחר זמן ראיתי בסידור כת"י מנוקד גם בקשע"ה שוא געיא וא"כ צ"ל שבנדפס הוא טעות דפוס וצריך לתקן. **עוד** שינוי קטן שבשה"כ בליל ו' כתב תכוין בהויה דע"ב שבאצילות אח"כ תכוין בהויה דס"ג דבריאה וכו', ואילו בסידור כאן ובליל ו' כתב רבנו להמשיך מע"ב לס"ג ומס"ג למ"ה וכו', וכן משמעות לשון שה"כ דס"ז רע"ג שכתב עתה יכול לירד הארה מעולם לעולם וכו'.

ונמשכים הארתם מלמעלה למטה והוא פשוט. [נראה אפשר שהוא כדרך המשכת מוחין דגדלות מרום המעלות עד זו"ן דאצילות ונזכר במקומו וכסדר ההוא תהיה ירידת הארות עסמ"ב.

(י"א ע"א) **בקדיש**. על יד תיבת יהא נדפס יוד של הויה קצת מרוחק מאותיות הוה לומר שהיא שייכא לתיבת אמן. והגם שרז"ל בשה"כ דס"ח סוע"ג לא אמר איזה אות היא היתירה על הכ"ח ושהיא שייכא לאמן, מ"מ כיון שהאמן הוא לפני יהא מסתברא שאות הראשון הוא ששיך לה ופשוט. והגימטריא של שם טפטפי"ה הוא המספר של אהי"ה יה"ו מלאים הנז"ל כמ"ש בשה"כ וגם זה פשוט. ולא נתבאר טעם להגימטריאות הללו של הקדישים כאן השם טפטפי"ה ובג' הקדישים שאח"כ הם גימטריא יעקב יצחק אברהם.

(שם ע"ב) **וישתבח** ויתפאר וכו'. בשה"כ דס"ח סוע"ג כתב רו"ל תכוין כי ב' שמות אהי"ה יה"ו בפשוטן הם בגימטריא מ"ב וה"ס שם בן מ"ב הנרמז בר"ת של וישתבח וכו' שהם ז' ווי"ן שמספרם מ"ב עכ"ל. ולא ידעתי למה לא הובאה כונה זו בסידור.

(י"ב ע"א) **ברכו**. כל ברכו הוא בבריא וכו'. לכאורה מה ענין היכל ק"ק דיצירה שיחזור כאן להיות בריאה. ובברכו דיוצר דשחרית שייך זה כי אז בבוקר שהיו סדר עליות נגמר שם עליית חב"ד דיצירה בנה"י דבריאה אחר שקדם להם קרבנות וזמירות אבל כאן מה נאמר. ובברכו שלפני עלינו לשבח לא כתוב מה שכתוב כאן. אמנם האמת נראה שיש עליות גם בערבית ע"ד מה שהיה בשחרית אלא שנעשה מאליו עד עליית החב"ד דיצירה לנה"י דבריאה. וביוצר הוא עליית היכלי הבריאה דומיא דשחרית רק שלא מזכירים אלא חלק מהם כמשרז"ל, ועיין פת"ע ד"י סוע"א ובאתי לגני ח"א על תפילת ערבית (דקט"ו), ועיין מה שרשמתי בדלותי

בסמוך סוד"ה יכוין לקבל. אמנם יש לי להבין שרז"ל בשה"כ דנ"ב ע"ב בענין ערבית כתב וז"ל, עתה בערבית כיון שהוא דין אין בנו כח רק להעלות היכלי הבריאה בלבד שהוא עולם העליון מכולם ואין בו קלי' ואילו היה דינא קשיא לא היינו מעלים אפילו היכלי הבריאה אבל כיון שהוא דינא רפיא אנו יכולים להעלותם ועכ"ז אין אנו מזכירים רק היכלי הרחמים בלבד עכ"ל. וכפי טעם זה למה בערבית דשבת לא מכוונים הכל כמו בשחרית דחול ולפחות בכל היכלי הבריאה ומה שייך לומר על השבת שהוא דינא. וצריך לומר שעכ"ז בערך עצמו הלילה הוא דין לגבי היום שסוף סוף זה יום וזה לילה ועיין תו"ח זיע"א ד"ד רע"א (ועיין שה"כ סוף דרוש ס"ת דשחרית דשבת).

(שם ע"ב) **בציור** הה' למ"ב ור"ך. אפשר הכונה למ"ש בשה"כ ד"נ ע"א וז"ל,

גם מצאתי בזה שינוי אחד והוא שיכוין כי המברך הם מ"ב ר"ך כנז' בזהר פ' תצוה וה"ס הגבו' הנקראים מ"ב שמתחברות עם החסדים ומתמתקות ונעשים ר"ך עכ"ל, ולא אמר מה הם החסדים והגבורות הללו. וגם לא כתוב שם הוראת השמות שבתית ברכו על מה ירמזון. ומ"ש יסוד דאבא וכו' עיין להרב פת"ע ז"ל דנ"ד ע"ב, וציין שם על זוה"ק תרומה דקל"ה ע"ב, ושם במק"מ פ"י שהוא יסוד דאימא, וכתב: וז"ל הרב בסידור ברוך יסוד דאימא וכו' ע"ש. ורכנו כאן בסידור כותב יסוד דאבא. ועיין בשה"כ דכ"ח ע"ג שציין עליו הפת"ע ז"ל ושם כרז"ל על ברוך הוא ומבורך שקודם העמידה דשחרית כי תיבת ברוך הוא כנגד יסוד דאבא שכל ברוך הוא ביסוד כנז' בזה' ובפרט ביסוד דאבא הנק' ברוך מצד עצמו עכ"ל. והן אמת שכל יסוד נק' ברוך כמ"ש בזה"ק הנז', ועיין שה"כ בתיבת ברוך שבתחילת העמידה דחול, ועיין ש"ש שם אות י"א, אבל ברכו דערבית דשבת הכונה יסוד דאבא כמ"ש בסידור כאן.

(שם) **יכוין** לקבל תוס' נרנח"י דרוח. עיין לרז"ל בשה"כ דס"ד ע"ב שכתב והנה בעת

קב"ש וכו' נתוספה הארה יתירה בז"א והיא זו כי אז נכנסים לתוך ראשו ג' פרקין תתאין של אות ל' דצלם וכו' וז"ס תוס' שבת שיש אל ז"א עתה בקב"ש ותכוין כי ע"י קב"ש הזה תכוין לקבל בחי' תוס' נפש יתירה מבחי' ג' פרקין תתאין אלו של אות ל' הנכנסים בז"א עתה בקב"ש כנז' כי ג' תתאין הם בחי' נפש עכ"ל. וכן בפע"ח דע"ט רע"ג כתב וז"ל, ותכוין לקבל תוס' נפש יתירה מבחי' ג' תתאין אלו הנכנסים בז"א עכ"ל. עוד כתב רז"ל בשה"כ דס"ח ע"ד וז"ל, נוסף לך ביאור בענין זה והוא בבחי' הארות ז"א עצמו שנתוסף עתה בו והוא כי הנה בענין קב"ש בשדה בארנו כי אז הוא זמן תוס' הנפש לפי שאז נכנסו ג' פרקין תתאין של אות ל' דצלם וכו' ומבחי' זו נמשך תוס' הנפש כי ג' פרקין תתאין הם בחי' נפש כנודע ואמנם עתה בברכו מתחיל להכנס ג"פ אמצעיים דאות ל' דצלם דאימא וכו' והנה פרקין האמצעיים הם בחי' רוח ולכן עתה הוא זמן תוס' הרוח עכ"ל. ובדס"ט ע"א כתב וז"ל, עתה מתחיל ליכנס גם ג"פ אמצעיים דאו"מ דל' דצלם דאבא באמרנו ופרוש וכו' והנה בערך ג"פ אמצעיים דל' דצלם דאימא נק' רוח כנ"ל בענין ברכו ובערך זה הג"פ אמצעיים דל' דצלם דאבא נק' נשמה עם שאינו אלא אמצעיים ולכן תכוין עתה לקבל תוס' נשמה כנז' עכ"ל. ובעו"ת [דף נ"ב ע"א] (שציין עליו הפת"ע די"ד סוע"ד) כתב וז"ל, ונתבאר במקומו בענין תוס' שבת כי ג"ר דל' דצלם משם נמשך תוס' נשמה ומג' אמצעיות רוח ומג"ת נפש והכל בל' דצלם עכ"ל, וע"ש בהגהה מהרי"ץ ז"ל, (ועיין גם בפע"ח דע"ה רע"ד). וברור שאין הכוונה משם נמשך לז"א והוא מלביש אותם עצמם. והנה עוד כתב רז"ל בשה"כ בדס"ט ע"א הנז"ל אחרי שאמר לכוין בפרוש לקבל תוס' נשמה כתב וז"ל. והרי נתבאר תוס' הנשמות

שמשנתנים כמו שאמר בשאר העולמות ומשמע לכאורה שלא משתנים כלל, חדא דמאי שנא עשיה מיצירה ובריאה, ועוד מי גריעא עליה דקב"ש מהעליה של כל יום שחרית שהג"ר דעשיה מתהפכים לבחי' יצירה ממש בהודו כמ"ש במקומו, ולכן נראה לכאורה כמו שאמרנו. גם עיין בשה"כ דס"ג אמצע ע"ב שנראה שאין הפרש בין עשיה ליצירה ובריאה ע"ש וכן בדס"א ע"ג ד"ה כבר. אחר זמן ראיתי בשפ"א החדש מ"ש על שה"כ דרוש ברכו ויש להתבונן בדבריו זיע"א וכעת רשמתי הבנתי הפעוטה וא"ש את"מ. והנה קבלת תוס' הנפש הוא באמירת כואי ששם כניסת פרקי הל' ותוס' הנשמה בתיבת ופרוש ששם ג"כ כניסת פרקי הל' לא כן בתוס' הרוח הוא, כפי הנז' כאן בסידור, בביהל"ו ולא בתיבת ברכו שבה כניסת פרקי הל'. ובפשיטות אולי יש לחלק ששם כל הצבור אומרים כואי וכן כולם אומרים ופרוש, לא כן כאן אין כל הצבור אומרים ברכו רק הש"צ ולכן מקבלים בענייתם על אמירתו ברכו והוא בביהל"ו. ושור"ר בפת"ע די"ד סוע"ד שהביא לשון רבנו "להמשיך במילת ברכו" ולא כמו שמודפס כאן. שור"ר בפע"ח דפ"ג ע"א שזה מהחברים ע"ש שכתוב לקבל רוח יתירה בה' בחי' נרנח"י בה' תיבות ביהל"ו. והדעת יותר נוטה שמ"ש אצלנו כאן בסידור אינו מהרש"ש זיע"א. אח"כ ראיתי בבן איש חי שכתב עט"ר הרי"ח טוב זלה"ה שתוס' הרוח באמירת ברכו ושכסידור מפו' שהיא בעניית ברוך וכו' ואמר שמ"מ מעת אמירת ברכו יכוין להכין עצמו לקבלה זו ע"ש.

(כ"ג ע"א) **ולפי** שנכנסים וכו' לדחות מוחין דנה"י וכו'. מפשט דברי רז"ל בשה"כ דרוש ופרוש אפשר להבין שמדבר על צ' דצלם הכללי שנתקן בו' ימי החול ועכשיו נכנסים אחריו המקיפים דל'. ומה שהקשה הש"ש ז"ל באות יו"ד (ותירוצו לא כל כך ברור) מתורץ בזה שכאז מדובר בצ' הכולל של השבוע. ומה

מבחי' עלית העולמות גם יש בחי' תוס' נשמה מבחי' הארה הנתוספת בו"א עתה והיא כי בברכו נכנסו בו ג"פ אמצעיים דאורות מקי' דל' וכו' וכו' כמש"ל. [ובדס"ח ע"ד כתב וז"ל, עיקר תוס' קדושת היצירה אינו אלא בהיכל ק"ק וכו' ודבר זה נעשה בעת שאומרים ברכו ולכן תוס' הרוח אשר באדם הוא בעת הזו ממש והרי נתבאר תוס' קדושת הרוח מפאת בחי' עליית העולמות גם נוסף לך ביאור בענין זה והוא בבחי' הארות ז"א עצמו שנתוסף עתה בו וכו' וכו' כמש"ל].

מכל זה אני מבין לקו"ד שתוס' הנר"נ שמקבלים התחתונים באים כלולים מב' הארות. הארה א' מתוס' קדושה של עלית העולמות בי"ע, והארה ב' היא מפרקי הל' דצלם הנכנסים בז"א דאצילות (וקצת תימה שקבלת תוס' הנר"נ הוא בקב"ש ובברכו ובפרוש שכניסת הל' שם הוא הל' דחיצו' ולא דפני' דנשמות), וכיון שעיקר תוס' קדושת העולמות היא בהיכל ק"ק שהם הג"ר שעולים ומתהפכים לבחי' העולם שלמעלה מכל אחד מהם, לכן תוס' הקדושה שלנו היא ג"כ באותו העת וגם כניסת פרקי הל' גם הם בזמן אחד עם תוס' הקדושה בעו' ולכן קבלתנו אנחנו את התוס' הוא מב' הבחי' יחד כי בזמן א' הם נעשים. אמנם זה מה שזכר רז"ל במפורש בשה"כ וכן בסידור בתוס' הרוח והנשמה שקבלתם היא בברכו ובפרוש, אבל בתוס' הנפש כיון שזמן כניסת הפ"ת דל' גילה הרב וזמן הבחי' הב' לא נזכרה [ומסתמא שגם העשיה שייך בג"ר שלה התהפכות להיות כעולם היצירה כמו שהוא ביצירה ובריאה] לכן קבע זמן קבלתנו אותה בכניסת הפ"ת שמהם מקבלים הארה כמ"ש רז"ל בדס"ד הנז"ל. וההארה הב' שמבחי' עליית העו' צ"ל שהיא תבוא מאליה מתי שהג"ר דעשיה מתהפכות לבחי' יצירה אם זה יהיה קודם כניסת הפ"ת דל' או אח"כ. אבל אין לומר שהג"ר דעשיה לא חוזרים לבחי' יצירה ממש מדלא אמר רז"ל

החזור מן הביני' הנקרא נועם והוא סוד השבת כי הבינה היא שבת גם בלרנו לעיל כי המשך חוס' קדושה זו היא בני' חלקי נר"ן כי הגשמה מתקיימת עד יום א' והרוח ע"ס יום ב' והנפש ע"ס יום ג' וג' הימיו' האחריו' שהם ד' וה' וי' תמינו' להמשך ללוצך השבת הבאה בסוד הנ' חלקים שהם נר"ן והנה ז"ס מ"ש בספרי וזר את יום השבת מלוא היא למנות זו ימי השבת לומר א' בשב' ב' בשבת כו' וכ"כ הרמב"ן בחי' על התורה. והענין הוא בלחיות כי כל ימי החול תלויים ונקשרי' וגמשיכים מיום השבת ומשם נמשכי' להם הארת' וזכור היטב ענין זה כי הוא מכלל רמ"ח מלות עשה למנות ימי החול עדו' א' בשבת ב' בשבת כו' וכיון שנחבאר ענין הקדמה זו לריבון אלו להודיעך מה היא ההכנה שריבן האדם כדי שימשך עליו תוספת הקדושה הנזכר בו ימי החול :

הנהגה

ביום א' בשבת כל עסקך תהיה בבחינת מחשבה שתייה פנייה וניקה מכל ליכוד ע"כ תחסיקך בבחינת בואות יום חוס' הנשמי' ואמנם סוד המחשבה הזו היא שכל רגע יום הוא יכוין בהויה דס"ג ובשם אהיה אשר אהיה ובשם אהיה יהו' כי כל בחי' אלו הם בעולם הבחי' אשר משם הוא חלק הגשמה. וביום ב' בשבת תפסוק בדבור בתורה והכל לכוונת קבלת ג' חוס' שבת בבחי' הרוח. וביום ג' בשבת תפסוק במלות מעשיות שהם כנגד חלק הנפש ובפרט במלות הנעשות ע"י הרגלי' כמו הלויים המת וביקור חולים וכיוצא בזה. וכעדו' יעשה בני' ימים האחרונים והם הד' במשנה והם' בעסק החו' ע"י הדיבור והס' במחשבה ד' אמנם כונת ימים אלו הם להכין לקבל חוס' שבת בבחי' נר'ן ביום עש"ק הבאה וכל כונתך ועסקך יהיו אל פנייה זו לקבל חו' שב' בבחי' נר"ן ודבר זה תועיל' גדול לקבל האדם חו' קדוש' שבת:

גם

קבלתי כונה אחרת ממורי ז"ל בענין זה והוא כי כפי הנז' נתבאר כי יום ב' וה' הם סוד עולם היני' לכן תכוין בהם להעלות שם הנפש ברוח אשר יביר' ואז תעשה הכנה לקבל רוח ע"י שם מ"ב שבי"ג שהוא השם הגרמ' בתפילת אנוח ככה לכן לריך שתקשור שם השולט באותו היום עם השם השולט ביום שבת כי זה הנה ביום ב' מושל שם קרע' שט"ן ותכוין לחבר עמו שם שקולית' השולט ביום שבת ותשלב' אות באות כזה קשר"ק עושלטי"ת ותכוין לקבל חוס' הרוח ביום שבת וכן ביום ה' שהוא ג"כ הכנ' לחלק הרוח תכוין לחב' ולשלב שם חק"ב ע"ג השולט ביום ה' עם שם שקולית' שביים שבת כמו' ביום ב' כזה חק"ק בוטלניעת וכוונס זו תכוין בכל רגעו היום ובפרט בעת שאתה קובע עסק חורתיך בב' הימים האלו. ודע כי מ"ש לעיל למנות א' בשבת ב' בשבת כו' הנה גם זה מועיל להכנת שבת :

בענין

מה שינהג האדם עלמנו לקבל חוס' שבת בכל ו' ימי השבוע כבר נתבאר כי ביום ב' וה' הוא לקבל חוס' הרוח ולכן יעסוק בתורה בב' ימים אלו כי ז"א נקרא תורה וכו' סוד בחי' רוח כנודע. גם נת' אללנו כי האדם בע"ש בעת קבל' שבת ומקבל חוס' נר"ן ובת"ש מסתלקים אצל ע"י סעודה ליל מ"ש חוזר האור להתפשט מאליהו לבריא' ומבריא' ליל' ומיני' לעש' ועי"כ חוזרין חוס' נר"ן באד' ומתעבדים באדם שלשה ביום א' מהשבוע וליל ב' מסתלקת הגשמה וגשארים נפש ורוח ובליל

שלישי מסתלקת הרוח. ובליל ד' מסתלקת גם הנפש ואחר כך לריך עוד לעשות תיקון מחדש ולקבל תוספת שלשה בשלשה ימים הנשארים והם ד' וה' וי' וכל זה נעשה על ידי הכונה שתכוין בבחי' שכלל יום ה' כי זה הנה ד' ברכות יש בבחי' שבת כנגד ד' אותיות אדנות וכל ברכה כנגד אות א' מהן במילוי המלוי שלה כי זה בברכה א' מחמיל' ועד סוף ילייר נגד עיניו אל"ף למד' פ"א ובהוכרת ההויה של ברוך א"י כו' יכוין בהויה בניקוד אלהים וזאת ההויה עלמ' של הברכה. ובברכה הב' ילייר נגד עיניו דלת למד' ת"ו ואם הוא יום ר"ח ילייר ת"ו במילוי י"ד ובהוכרת ה' יכוין עמו ג"כ שם אלהים כנל'. ובברכה הג' ילייר נגד עיניו נר"ן וא"ו נר"ן ובהוכרת ה' יכוין בשם א"ל ואמנם בשם זה של א"ל הוא השינוי וההפך שיש בימי השבוע כי ביום א' יכוין כי א"ל זה הוא סוד אל שד' במילואו העולה בני' אל"ף חס' זה הוא בבחי' ויכוין שהוא יוקמן שם יי"א דהויה דס"ג שגם הוא א"ל בני' ועי"כ יעמיד עמו חוס' הגשמה. ביום ב' יכוין כי א"ל זה הוא

ומעשה ידיו כוננה הנה כבר המשכנו הכל עד העשיה האמנם לפי שהעשיה היא בחוץ הקליפות לכן לריך תיקון אחר יותר עליון והוא שנחזור להמשך אליה מן הבחי' עלמה ולהעלותה עד שם כדי שישרר לה איזה דבר של חוס' שבת וגם כי הבר' היא בחי' שבת כנודע ולכן תכוין כי ג' אותיו' וע"ש מן ומעשה והם אותיות עש"ו כי מכלן היה עשו אוחז כנגדו בקלי' והם ב' בחי' הא' הוא אחרונים של הו"ה דע"ב דיודין שהם סה"ס קפ"ד ועם עשר אותיות קל"ד ובחי' זו תמשך מן עולם האלילות שהוא שם הו"ה דע"ב דיודין כנודע. גם ב' שמות אלהים עם י' אותיותיהם הם בני' קפ"ב והם בני' יעקב והנה קל"ד וקפ"ב הם בני' עשו והם סוד הבריה הנק' אלהים כמנין הכס"א והם ב' שמות אלהים שהם ז"ן אשר שם א' נשאר לנו ב' אותיו' מ"ה מן ומעש' ובחי' זו המשיך מן הילירה כי שם שרשו של הו"ה דמ"ה וכל בחי'ו' אלו תמשכים אל העשיה כדי שתוכל לעלות אל הבריה וזה המשך אל ידיו שהוא סוד ה"ה ארני' כנ"ל כוננה הוא חיבור כונן ה"ו פ' כי במלת כונן תכוין להמשך ג"כ ג"פ מ"ב א' מן הו"ה דע"ב דאליל' והב' מהויה דס"ג דבריה וה' מן הו"ה דמ"ה דיורה. והנה ג"פ מ"ב סס כונן ועי"ז יהיה ה"ו של כוננה פ' כי העשיה שהיא ה' תעלה ע"י כן למע' מן הילירה הנק' ו' ותהיה ה' על ו' והנה ע"י כל ההמשכות האלו הלא ישרר איזה רושם הארה בעשיה בימי החול. גם דע כי לריך שתכוין שה' פעמים נרמזו אותיות נ"ו ב' היה והם אלהינו עלינו ידיו עלינו ידיו וה"פ נ"ו הם בני' מנלפ"ך שהם סוד ה"ג שבעשיה שהיא בחי' נוק' ותכוין למתקם ע"י האור הנמשך מן הבני' הנק' נועם כנז' ובברכת אבות דר"ה בחי' אלהינו ואלהי אבותינו כו' נתבאר ענין זה היטב. גם תכוין כי ג' מיני חוס' קדוש' שבת הם הא' הוא מה שבא מאליו מפאת קדוש' השבת בעמל' וכנגדו אלו אומרים ויהי נועם ד' אלהינו עלינו וכנגד מה שתיקן האדם והרויח ע"י מעשיו באמלע ימי החול כדי להמשך עליו חוס' קדו' שבת בע"ש אלו מתפללים שגם מבחי' זה ישרר ממנה איזה קדושה וזהו מעשה ידיו כוננה עלינו. וכנגד מה שתיקן האדם והרויח באמלע השבוע ע"י מעשיו רק שפעה שום עון ונסחלק ממנו אלו מתפללי' שגם מבחי' זו ישרר אלינו וזהו ומעשה ידיו כוננה ר"ל שתייה כונן ומתקן אל המעשה ידיו עלמנו אשר נפגם ע"י העון וזהו כוננה ר"ל להו בעלמנו. גם תכוין בפ' הזה של ויהי נועם כו' אל ב' מיני אוונים הנעשים בימי החול והם זונג דא"ר' וזונג דו"ן וכוונתו עמה להמשך לב' הוונים הנז' בחי' אור גדול ממה שנשאר ביום השבת כדי ששכחו יהיה להם מליאות זונג בימי החול. וכבר נתבאר כי ענין ויהי נועם הוא בחי' אור חוזר מתוספות קדושת שבת בסוד ברח דודי ודמה לך ללצי'. והנה מליאו' השבת הוא סוד הביני' ז"ס ויהי נועם פ' כי אלו ממשכי' הנועם שהיא של הבינה לב' זונגי החול הנז' וביאר מה ענין ב' זונגים אלו ואמר כי הא' הוא ומעשה ידיו כונל' עלינו פ' יכוין שמה שנעשה בשבת מעלמנו הוא נעשה בימי החול ע"י תפלויות וזהו ומעשה ידיו כונל' עלינו ר"ל שזה הזונג הנעש' בכח מעשה ידיו בימי החול כוננה עלינו ע"י נועם הוא ולפי שזה הזונג הוא עליון דא"ר' לכן אחר כוננה עלינו כי א"ר' הם עלינו כי ישר' הם בז"א שהוא למט' מא"ר' וכנגד זונג התחתון דו"ן אחר ומעשה ידיו כוננה כי גם זונג זה הנעשה על ידי מעשה ידיו גם הוא כוננה ר"ל כונן ו"ה שהם ז"ן :

ענין

הוא בחי' אור החוזר אשר אלו מקבלים הארתו עת' ובחי' אור החוזר מפאת חפ' שבת הוא ענין ויהי נועם כו' שהוא המשך אור הביני' הנק' נוע"ס ולפי שהזונג הנעש' בחול אינו מעלמנו כנודע כי מה שנעש' מעלמנו ביום שבת אלו עושים אותו על ידיו בתפלויות בימי החול ולכן אלו מתפללים בבחי' ימי החול ומעש' ידיו כונל' עלינו שהוא זונג העליון הנעשה בימי החול ע"י שיכוננה על ידיו ולהיות אור החוזר הוא מבחי' א' עלאה ל"ל פסוק זה משמך כנ"ל. וכן לסי' זו עמל' יש בנז' כח להא' עת' בעולם הבחי' קדושת וכל לניון גואל כנ"ל בשאר לילות החול וכנגד אור החוזר מפאת סעודה שבת אלו עושים סעודה בכל ליל מולאי שבת סעוד' ד' והבן זה. הנה נחב' למע' בענין ויהי נועם כי כונתו היא להמשך חוס' שבת אל ימי החול הבח' וזה מסוד אור

דגרות וביאורים : א) הרי הכוונה מאליהו לבריה. פ"ח : ב) פ"ח פ"ח מספר השבת : ג) פ"י להחיות תוספת הרוח ולשון לקבל לאו וקוא : ד) א"ש מה יוכן מה שמזיחים ס"ח ביום ב' וה' ולא וולתם. וגם עוב למי שפסוק בתורה יום א' או יומים שפסוק שיהיו כנ"ל וה' וכן נהגו אלו כוללע"ד : ה) פ"ח פ"ח מספר השבת ד"ה ועמה נבאר כוונת כו' :

ה' יודין הרי חמשים וכו' השמות של אה"ה יה"ו העיקרי הם בני' מ"ב הרי הכל בני' צמים ובהעלותך (ס) מהעבירה כה' חטין אל ד' היות עמ"ב וגו' אה"ה דיודין דהה"ן ודאלפין כי כולם בני' תרפ"ז ותוסף עליהם שם יה' והרי הכל בני' שבת (י) כי סוד שבת הוא עליית ז"ן ברא"ה ואז הם סוד שם יה' וכשתעלה מהעבירה אל חנגב עומך במשפחה כי מימי שבת לריך הגוף שיאבד אותם :

כונה ג' (י) יסוין כי המקוה בעלמא שהוא ככלי הוא אה"ה דהה"ן שהוא בני' מקו"ה ו"ם כלי ומלבדו אל שמות הה"ה שכתובו שהם צמ' המים והם סוד ד' היות עמ"ב ובהם על' יודין כמנין מים ולפי עד' היותו אל ששה סוד המים שרשם היא הויה הא' של ע"ב שהיא בחכמה וכמיב כולם בחכמ' עשית. וגם כי עיקר המים הם צמדות החמד שפולם בני' ע"ב ולכן היו המים שצמקוה מ' סאה כנגד הד' יודין של הויה דע"ב כי היא העיקרית :

ג לריך שיטובל ויסוין להסיר ולהפשי' ובהפשי' הרות שהי' שורה עליו בניני החול וישרה עליו עמה רוח מן הכריאה וזה ע"י אה"ה דהה"ן שהוא בני' מקו"ה. גם יסוין אל צ' שמות אה"ה יה"ו שסודם בעולם הכריאה אשר מהם יוצאים ז' מרגללן שהם ז' שמות אחרים הנו' בפ' יתרו ב"ה כ"מ וכבר ביארנו למעלה והם עולים בני' חמ"ט ועם קנ"א של המקוה דאה"ה דהה"ן הרי הכל אלף והם סוד אלף עמלמן של אורות היוצאים מן הביני' ומאירי' למטה ויסוין לקבל גם הוא הארה מהם. גם ראוי לאדם לטעום כל התבשילין שמבשל בע"ש לכבוד השבת כי הוא דוגמת האדם המכין מעודה למלך ועומם התבשילין אם הם עובים ואם חסרין איזה תכלין כדי שיתקנס או כדי שיבשל תבשילים אחרים. וכז' הוראה שמקבל האורח שבכר פ"י ו"ם עומעיה חיים וכו' שחקנו בהפ' מוסף דשבת המתח' חכמה שבת רל"ח קרבנות' כי כי הטעם התבשילין של שבת מע"ש זוכה לחיים פלוגים (י) ענין קבלת שבת בחפלה המנחה דע"ש דע כי ענין זה הוא דבר גדול להמשיך קדושת שבת מעת הפלג המנחה דע"ש ודע כי מעת הפלג המנחה דע"ש מחת' העולמות לעלות ולהכלל זה בזה רק שיש כמה מיני בחי' של כללות העולמו' ובהם מדריגות רבות אבל עתה הענין הוא כי מעתה מחת' העולמות לעלות ולהכלל זכ"י. והנלע"ד בזה הוא כי הנה אל מורי ז"ל כי בקב"ש בשדה אז נטוין שכבר נכנסו תלת פרקין תחתין דאות ל' דלגל דא"ה ונלע"ד כי עתה נכנסים של אימא ואז בקבלת שבת בשדה נכנסים של אבא כנלע"ד. וזה סדר הכונה הנה קודם שהאמר פ' דלני שפתי הפתח פ' דתפל' מנחה דע"ש הוין ותחשוב להעלות שמתבשרתך כל חלק הנפש' שהם צמ' העשיה ע"י שם יוד הוהוה הנקרא הו"ה דב"ן דמלוי הדין ולהעלות עד הו"ה ו"ם חו"ם שבת דנפש כי העשיה נכללת ביני' ונתוסף בה קדושה ואח"כ להעלות הו"ה עם כל חלקי הרוחין שבה אל עולם הכריאה וזה ע"י הו"ה דמ"ם דאלפין וזהו מוס' רוח ואח"כ להעלות הכריאה וכל חלקי הנשמות שבה אל עולם האל"ה וזה ע"י הו"ה דס"ג וזהו מוס' נשמה ואח"כ הוין לחדש כולם עם צמ' נשמה לנשמה שהוא נפש דמל' דאל"ה ע"י שם הויה דע"ב דיודין אשר שם. והאמת הוא כי גם באל"ה עמנו יש רוח דאל"ה ונשמה דאל"ה ונשמה לנשמה כו' אבל הלאו שבדוריו זה יהיה מי שיוכל לזכות לנפש דאל"ה והרי בכח הכונה והמחשבה הוה קבלו כל החלקים חו"ם קדושה ואח"כ תחמיל העמידה וסוין בכריעה הא' אשר צמ' ברך כעוד להוריד עלך כח הנשמות ההם אשר הם נפש דאל"ה וזה ע"י הויה דע"ב דיודין וצמ' יו"ה שהיא הוקיפה הא' וזקוף ותכין כי ע"י אלו הנשמות אמה מעלה את המל' למע' כבוד מ"ן ותכין ותזקוף את המל' ע"י הויה דע"ב דיודין כנו' ואח"כ בכריעה ב' דמנן אברהם חטוין להוריד עלך צמ' הנשמה מן הכריאה ע"י הויה דע"ב כנ"ל ואח"כ תזקוף ע"ד הנ"ל. ובכריעה ג' דמורדים חטוין ולהמשיך עלך רוח מן הו"ה ע"י הויה דמ"ה כנ"ל ותכין בשם ההויה הנ"ל צמדים אמתו לך שאתה הוא ה' אלהיך כו' וזקופה תכין אל הנ"ל ובכריעה

אחד גדול שאמר לו שקבלה היתה בידו מרבותיו שכל מי שנקבר בע"ש אחר שעה ה' מן היום שאין לו חצוט הקבר לפי שכן שעה הה' מתחיל חו"ם קדושה שבת ויש לו דין כאלו נקבר ביום שבת עלמא ואל"ה כי ז"ם ה' יתירה של יום הששי כי בכל הימים לא נזכר בהם ה' כמו ביום ה' ולא אמר האמר וכן יום ב' בו' אבל כאן נאמר הו' לרמזו כי בה' שעות מיום ו' ותיקף סמך אליו ויכולו השמים והארץ כו' ותיקף נחשב כאלו הוא יום שבת ולכן סמך הו' ויכולו כו' ומורי ז"ל הורה לדבריו וכסכים אליהם (ח) מנגי מורי ז"ל (ג) תיקף בסיימו הפלג שחרית דיום ו' הוה הולך לבס"כ או לבית מדרשו אם היה שם ס"ה כשר היה מולאו וקורא בו הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום והוא היה קורא המקרא

מתוך הסי' והי' לו תלמיד ח' שהיה קורא לו התרגום מתוך ספר התרגום והוא אומר אחריו וכן היה עושה בכל פסוק ופסוק עד שמשלים הפס' ולא היה עושה כמו שיש מתייחסים לקרוא כל הפרשה כולה מקרא פ"ח ולשנותה מקרא פ"ב אח"כ קוראים כולה יחד תרגום פ"ג אבל כל פסוק ופסוק בפ"ע היה קורא שמות ויהי דוחק עלמא לקרואה ביום ו' והיה אומר כי ז"ם והיה ביום הו' והכינו את אשר יביאו, זולת אם אירע לו שום אונס גדול מאד שאז היה קורא הפס' שמות אחר סיום הפלג שחרית דיום שבת קודם סעוד' שחר' כמו שטעה רבינו הקדוש לבנו ולא כמו אותם הקוראים אות' באמת' הפלג שחרית שבת :

יא אר (ג) קריאת הפס' היה עובל הטבילה של ע"ש הנו' בס"ה פ' תרומה ד' קל"ו ע"ב דרכ המנוגה סבא ע"ה הוה סליק מנהרא בכל ע"ש כו' והיה אומר מורי ז"ל כי כיון שכבר קרא הפרשה כבר יש באדם כח לקבל חו"ם קדושה השבת ולכן לא הי' עובל קודם שיקרא הפרשה זולתי דרך מקרה ואף גם מקרה זה לא היה עובל רק אחר שהתח' שעה ה' מיום ו' כמו שבארנו לעיל על ה' יתירה דיום הו'. והיה אומר מורי ז"ל כי חו"ם שבת היה ניכר ומתגל' במנח האדם תיקף אחר הטבילה הנו' אבל עיקר הגילוי לא היה רק אחר חמי' היום ודוקא אם עבד כבר והסיר ממנו קליפין דחול ע"י כוונתו כעודע שקליפין דחול הם הם בגדי חול של נפש האדם ואפשר שכל מה שהיה קרוב לליל שבת יתגלה יותר חו"ם שבת :

כונה ד' הטבילה של ע"ש הנה אחר שנכנסת תוך מי הים או הגהר או המקוה קודם שתטבול חטוין כי המקוה הוא סוד שם אה"ה דהה"ן העולה בני' קנ"א כמנין מקוה כי שם מתקבלים כל שמות אה"ה היותר עליונים ממנו כמ"ם ואח"כ חטוין לשמשך במקוה הזה את הנחל העליון והוא ד' הו"י עמ"ב וגו' אה"ה דיודין ודאלפין ודהה"ן כי כאשר הם פשוטים יש אות יוד ח' בכל שם מהם ונמלא שהם ז' יודין ב' השמות האלו. וכבר ידעת כי ז' שמות אלו הם סוד שבעה שמות של שבת בסוד שבעה אריות של אה"ה יה"ו הנו' בר"מ בפ' יתרו ונריך לכוין כי בפשוטים יש בהם שבעה יודין פשוטים אבל חטוין ג"כ במלוייהם ותוסף עליהם שם יה"ה כי הוא סוד השבת והרי הם ז' יודין שהם בני' כ"ל מנח"ל ועם כללות הח' יודין עלמם הרי נח"ל ואח"כ חטוין לכלול כלליו יודין בעלמם ובכללותם כנו' והם ב' כללים ותלפס עם נח"ל ויהיה בני' מ"ם והרי נמשכו המי' לתוך המקוה אח"כ חטוין שכל זה יהיה לכבוד שבת והוא כי הלא צמ' שמות הנ"ל שם ז' היות וגו' אה"ה ושם יה"ה הם ל' אותיו' וזהו ל' של לכבוד וכשתוסף ב' כוללים שהם כללות הו' שמות וכללות שם יה"ה יעלו במספר כבוד ומספר כל ח' השמות הנ"ל עמלמן הם בני' שבת (ה) וכשתעלה מן המים תאמר את תשיב משבת רגליך (ו) **כונה** אחרת דע כי לריך האדם לטבול ב' טבילות זו אחר זו (ז) והא' היא להפשיט בגדי החול של הנפש והב' היא לכבוד שבת לקבל החו"ם וצמ' חטוין לשם אה"ה דמלוי יודין (ח) שהוא בני' מקו"ה. וצמ' חטוין לב' שמות אה"ה יה"ו הנו' בר"מ בפ' יתרו ולו' שמות היוצאים מו' אותיותיהם שהם אלו יהוה. יהוה בנקי"ד אלקים. מלפך. יה"ה אדני. אל. מלפך. אלהים כי כל אלו השמות הם סוד קדושה השבת וחטוין כי באלו השמות יש

הגרות וביאורים : ה' פשוטה נצרת ל' פשוטה. ה' נצרת כ"ה. ה' נצרת ג' יודין ג' ויין ויכל מאוסת. ת' נצרת ד' ל' נצרת. הרי לך ביאור זרת כל האותיות. פ"ה : ח) כפ"ה וכת"י הנוסח ב' ויין עיין לפיל כחות הקודם : א) ח"ש נראה מדברי הרב ז"ל שאולי נקבר בחו"ם לרחן : ב) כפ"ה כשער הנחג העלמוד ד"ה מנסים של מורי ז"ל : ג) כפ"ה שם ובפ"ג מאשר השבת : ד) כפ"ה ס"ד משער השבת : ה) כפ"ה רל"ב ותנ"ה יה"ה הכל ג' שבת כן הוא כפ"ה : ו) ח"ה הנה לא סי' הרב המספר כ"ד הוא והלע"ז. שהמספר כך הוא שדה' היות הם נמליו עמ"ב וכללותם הם רל"ב וגו' חקיק הם ח' יודין קס"א וי' דהה"ן קנ"א וי' דאלפין הוא קמ"ג וכללותם הם תנ"ה ושם יה"ה פשוט כולם תחת הם כמנין שבת כנלע"ד. עיין בלות הקודם : ח) וי"ל כפ"ה ושמתו מן מר"י ארו"ן שמתו ממורי ז"ל שאם הוא בעל קרי לריך שיטביל ג"ש. ח' להסיר השומאה. כי להסיר בניני חול. ח' תוספת כמ"ה : ט) ח"ה ל' נמליו הדין. כן הוא כפ"ה : ט) עיין תר"ח דף ג"ס ע"ב שבת וז"ל נמלא כי עמ"ב הוא כמ"ה הוא וקס"א קמ"ג קנ"א הוא צמ' חטוין וכן יעקב והל' נקרא קוני הם (י) פ"ד ח"ה ח"שכסוד סבי סיי"ר לנ"א

מקומם פני וריקן כדי לעלות שם ג"ר של עולם הבריאה ועד"ו
 הולכים כל המדרגות למטה עד שנמצא כי ג"ח דעשיה הם מקום
 פני וריקן לגמרי והוא הנקרא מקום תחום שבת כנ"ל. וטוע
 כי הקל' כולם הם למטה תחת י"ם דעשיה ושם נדבקין ברגלי
 העשיה ועתה אשר עלו רגלי העשיה למעלה אשר שם המקום
 הפני וריקן וזה המקום מפסיק בין הקדושה אל הקל' ביום
 שבת כי לא יכלו הקל' לעלות למעלה ולהדבק ברגלי העשיה
 ולכן נק' מקום זה תחום שבת. כי הנה העיר עלמו והישוב
 והבחי' אשר בה בחי' הקדושה שסיומא הוא בג' אמלעיות
 דעשיה אשר עתה עלו שם ג"ח דעשיה ומחון לעיר הוא י"ם תחום
 שבת והוא המקום היה הנשאר ריקן ופניו מן הנה" דעשי'
 ועד שם יכולים רגלי האדם לילך בשבת לפי שאין שם קל' אבל
 מחון לתחום הזה שם מושב הקל' והאדם היוצא שם גורם כי
 רגלי האדם דעשיה שהם נה" שבו שיהפשו למטה מחון
 לתחום ויכנסו תוך הקל' ח"ו. וז"ם פסו' אם תשיב משבת רגליך
 כי לריך האדם מפני קדוש' שבת להשיב רגליו ולהחזירם למעלה
 כי אין לשון השבת נופלת אלא חזרת הדבר למקום שהי' בבחי'
 והנה נה" דעשיה בבחי' האלילות נתפסו מלמע' למטה וירדו
 דרך ג' אמלעיות ועתה תשיבם ותחזירם אל מקום ג' האמלעיות
 אשר דרך שם נתפסו וירדו למטה. וזוה יובן אמרו אם תשיב
 משבת רגליך ולא אמר אם תמנע משבת רגליך. גם טעם אחר
 והוא כי טוע כי הנה" הם לבר מנופא לפי שכל שיעורו של
 ז"א אינו רק בחי' ו"ק חגי' נה" וכאשר נעשה בו בחי' פר'
 נחשלו החגי' ונעשו חב"ד ונחשלו הנה" ונעשו חגי' ונשאר
 בלתי נה" עד שהוצרכה אי' עילאה להפשיט סוד רגליה תוך
 ז"א ועי"כ נעשו בו נה" חדשים ממש וזוה יתישב היטב לשון
 השפסם הנו' כי מקום הנה" הא' האמיתיים דז"א הם עתה
 במקום ג' אמלעיות :

דרוש ג' (ה) בענין השבת הרגלים הגו' מה ענינם. אבל
 ראוי להגיד לך בדבירה יותר ענין השבת הרגלי'
 האלו מה ענינם ובו יתבאר לך הקדמה אחת בענין התפללות
 והתעלות אלו באלו הנה אין ראו' לך לחשוב כי כאשר את
 אומרים באזנה מקום שז"א עולה למקום אבא או הנוק' עולה
 למקום ז"א או ג"ר דבריאה בג' אחרונה דאלי' וכן כיוצא בזה
 אל תטעה לומר כי העליון נשאר במקומו והתחתו' עולה שם
 ושומד עמו כי דבר זה אי"א שהרי אמרו ז"ל שהקב"ה נקרא
 מקומו של עולם ואין העולם מקומו. וענין זה הוא ממה שאנו
 לריקין להודיעך הקדמה אחת עיקרית בענין החכמה הזאת והיא
 כי הנה בחי' פר' אי"א הנה רחבו הוא מהפשיט עד תכלית
 המרחב שיש ע"ם מרחב העו' והוא ממלא כל המרחב ההוא
 ואין מקום פניו ממנו בכל המרחב ההוא ועד"ו בשאר הפר'
 דז"א חזון כו' וא"כ נמצא כי בעלות ז"א למקום אבא וכיוצא
 באי"כ נמנע הוא שיעלה שם אם לא שכבר אבא נסתלק
 ועלה למע' יותר מן המקום ההוא ואז ז"א הנק' בן יורש מקום
 אביו וממלא אוחו אבל להיות ב' יחד במקום א' הוא נמנע ועד"ו
 בשאר העליות כנ"ל. (ג) וגם להיות הדבר כן ממש הוא נמנע
 לפי שא"כ נמצא כי עלייה זו איננה שום מעלה כלל כי הרי
 כהיב ושמתם את השבת כי קדש היא ר"ל כי בעלות ז"א ביום
 השבת למקום אבא חוזר לפיות קדש כמוהו ואם כבר נסתלק
 אבא מן המקום ההוא אי"כ אין בזה יתרון כלל רק מעלת
 מקום בלבד ולא תוס' קדושה עלמים ואיננו יכול להיות קדש
 ממש כמו אבא. אמנם טעם לומר שירש מקום הקדש ולא
 הקדש עצמו אבל הענין הוא כך הנה נחבאר אלנו הקדמה
 אחת יקרת הערך בכמה מקומות והוא כי בכל העולמות
 העליונות יש בחי' עלמות ובחי' כלים והנה בבחי' הכלים יש
 בה ב' בחי' והם בחי' חילוניות ובחי' פנימיות והנה המלאכים
 הם מבחי' חילוניות הכלים והגשמות הם מבחי' פנימיות הכלים
 והנה לעיל בדרושים הקודמים ביארנו כי בעת קב"ש בשדה אז
 עולין חילוניו' העולמות שהם כבוד שדה חקל תפוחין ואח"כ
 עי' תפי' ערבית דליל שבת עולים בו ספרות פנימיות העולמות שהם
 בחי' הגשמות כטודע. ולריך שחדע כי אין כ"ו רק בבחי' הכלים
 בלבד כי בבחי' עולה חילוניותם ואח"כ עולה פנימיותם אבל
 בחי' העולמות שבתוך הכלים איננו זו כלל ממקומו (ג) וזוה יתבאר

לך ענין קדושה השבת על התכונות :
אמר חיים נלפ"ד כי גם העלמות יתחלק לב' בחי' ככלים
 הנו' אלא שאין שום בחי' עלמות עולה למעלה ובמ"א
 נבאר כי גם חילוניות הכלים אינו עולה רק פנימיות הכלים
 וז"ע. ולהביך הדבר נחמיל מן אר"א דאילות. הנה ביום שבת
 כהיב ושמתם את השבת כי קדש היא ואז מסתלק הנוק' הכלים
 של אי"א דאלי' למעלה ממקומו ושם הוא מלביש את עלמותו'
 יותר מעולה ממה שהיה בתחלה כדאדם הקונה לעלמו נשמה
 יותר יקרת הערך מן הגשמה שהיתה לו בתחלה ועלייה זו
 מעלת עלייה גמורה ואיננה בלבד מעלת מקום כמו שהיינו
 סוכרים וחושבין בתחלה כנ"ל :

ואמנם עלמותו הא' של אי"א נשאר במקומו הא' ואז עולין
 הכלים והגופים דר"א ומלבישים את עלמותו הא' אלא
 ממש ואז נמצא כי אר"א חזרו להיות בחי' אי"א ממש כבוד עלמותו
 הנו' אבל הם עלמם כבוד הכלים אינם רק אר"א ועלמותו אר"א
 נשאר במקומו ועולה הנוק' והכלים דו"ן ומלבישים את עלמותו
 אר"א ממש ואז ז"ן הם ממש אר"א בבחי' העלמותו אבל בבחי'
 הכלים אי"א אלא של ז"ן ואז נאמר ושמתם את השבת כי קדש
 היא לכס כי הם ז"ן שחזרו להיות קדש ממש כי לקחו העלמות'
 של אר"א הנק' קדש. ואח"כ עולים הכלים והנוק' דעו' הבריאה
 למעלה ומלביש את עלמותו ז"ן שנשאר במקומם ואז חזרה
 הבריאה להיות אל' ממש ועלמותו הבריאה נשאר במקומה כו'
 וכעד"ו ממדרגה למדרגה עד שנמצא כי הכלים דנה" דעשיה
 הם העולים עתה בעת קב"ש בשדה למע' ולקוחים עלמות ג'
 אמלעיות דעשי' והעלמות של נה" דעשיה נשאר במקומו בגילוי
 בלי התלבשות כלל בתוך שום כלים ובלי שום גוף כלל ואף ד'
 לפי שעה האיר העלמות ההוא והאיר אור גדול ועינם בכל
 העוה" להיותו אור מגולה בלי שום כלי כלל. וזהו אמיתות סוד
 נפש יסירה ותוס' שבת הנו' אלליתו תמיד כי מן האורות המגולים
 ההם קונים נפש יסירה כל אנשי העוה" התחתון וזהו אמיתות
 ענין תוס' שבת בעת קב"ש לבני העוה". וגם ענין תוס' שבת
 שיש בכל העולמות כולם הם באופן זה כי הנה בחי' הגופים
 והכלים שלהם כולם קנו תוס' אורות מעולים ועלמות יותר
 קדוש ממה שהיה בהם בתחילה ע"ד שהשתלטו משל לבני אדם
 שפי' מעשיהם זוכים בנפש וגשמה יותר מעולה וקדושה מן הא'
 והגשמה שבו היא המשגיחה לתוספות עילוי הקדושה אבל סגוף
 אינו משתנה כי הוא הגוף הא'. אמנם דבר זה הוא לפי שעה
 ואחר שכבר המשך ממש נפש יסירה ותוס' קדושה שבת לאנשי
 העוה" תיכף העלמות ההוא והאורות המגולים ההם של נה" ד'
 דעשיה חוזרים לעלות למעלה ונכללים תוך הכלים שלהם של
 נה" העולים למעלה. והטעם הוא כי בהיותם למטה הנה הם
 אורות מגולים לגמרי והקל' דבוקים בסיוס העשיה ויתאחו
 וינקו ממש שפע חזק מ"ו ולכן חזרו העלמות ההוא לעלות
 ולהתלבש תוך הכלים עלמם שלהם שעלו למעלה ואז נמצא כי
 הכלים דנה" דעשיה יש להם ב' מיני אורו' דעלמותו אס
 העלמות של ג' אמלעיות דעשיה ואם העלמות שלהם ממש
 ואמנם בכל שאר המדרגות והבחי' לא הי' כך אלא כאן בכלים
 דנה" דעשי'. והטעם הוא כנ"ל כי היה הדבר מוכרח לפיות'
 בסיוס עו' העשיה אשר שם מוקף הקל' ולזה הוכרחו לעלות
 וממלאו הכלים דנה" דעשיה בב' מיני עלמו' כנו'. וזוה תבין
 היטב ענין אס תשיב משבת רגליך. שהוא ענין אורות העלמות
 שבתוך הרגלים שהם נה" דעשיה שהיו למטה מגולים והושבו
 עתה להתלבש בתוך הכלים דנה" ככראשונה וז"ם השבת הרגלים
 על אמתתם וכל הבחי' הזאת נעשית דעת קבלת שבת בשדה
 כנו' ואח"כ עי' כל ס' תפלת ערבית שכבר הוא שבת גמור אז
 מתחדש הדבר באופן יותר מעולה כמ"ש עתה :

ענין ליל שבת בעלמו. ועתה נבאר ענין ליל השבת עלמה
 שאינו בחי' תוספות בלבד רק עקריות השבת עלמם. הנה
 הנה אחר שעשית כל היום הנו' חלך לבי' ונעווד ששעם
 אומרים מומור שיר ליום השבת או קודם שיאמרו הקדיש שקודם
 ערבית **ואז** תכין בתוס' שבת יותר מעולה והוא מ"ש לעיל בכונה
 הכ' שהתבין בליל ו' והוא שהתבין לדי היותו ע"ב ס"ג מ"ה
 ב"ן

דברות וביאורים: (א) ע"פ פ"ח: (ב) עין ע"פ שער המוחין ס"ה בהנחות השמש ד"ה נ"ב לא הנתי כי' שהריך בענין עליית העלמות ומשיך כסו
 וז"ל והרי נמצא כי אין יסו"ת ואר"א וא"א עולים ממקומם ומתחלטים מתקומם אשלי' ברבע שעות הא"ל למקום א"א כי אין גדלות
 היה דו"א דולג ועולה ממקום למקום אלא שנתכנסו ונתחטטו בו פירוטים וכלל טרופים מוחין מיוחדים לו מיוסו"ת או מאו"ת ומא"ל עד שנתחטו פלפוף
 הממשי דייסדה נבדיל עד אריך לקחת מוחין ליסירה מא"ל ונראה כאלו עלה ונשתן ממקומו וליטן כן כי לא זו ממקומו. וז"ע להבין הקדמה זאת וד' יתבאר
 יאיר טייטל בתורתו אמר: (ג) ע"פ שער חו"ס פס"י ד' ואז כת"י:

סידור תפלה להרש"ש

י יוד הי ויו הי	יכוין להאיר משם ע"ב ואות י' של השם
ה יוד הי ואו הי אל שדי	שבאלי' לשם ס"ג ואות ה' א' שבשם
ו יוד הא ואו הא אל יהוה	ושל שד"י שבצריחה ולמ"ה ואות ו' שבשם
ה יוד ההוהה אל אדני	ואל הוי"ה שבילירה. ולצ"ן ואות ה' אחרונה שבשם ואל אדני' שבשמה ותטול חלקה מהילך הנוול בחינת הנפש :

ועתה ישלכם ממעלה למטה

יהוה, יוד יוד יוד יוד. הי הי הא הה ויו ואו ואו וו, הי
הי הא הה, אאא, ללל, שיא, דהד, יונ, הי

יכוין להמשיך מן הולך ההוא הנוול בצריחה חלק האורות והשפע המתייחסים
לחילו' ופנימיות פנים ואח' דאצ"ע דעשיה דאצ"ע והם הנרנח"י דנפשות דנרנח"י.

קוה אל יהוה יהוה יאהדונהי חזק ויאמץ לבך וקוה
אל יהוה יאהדונהי : אין קרוש כיהוה יאהדונהי
יאהדונהי כי אין בלתך ואין צור כאלהינו : כי מי
אלוה מבלעדי יהוה יאהדונהי ומי צור זולתי
אלהינו :

בחינה זו היא נגד עולם העשיה שהוא שם צ"ן בה' פרלופיו אשר שם ויכוין
שזה הוא גנאי לקלפות דאין כאלהינו כי כל אלהי העמים אלילים :

אין ה"ה כאלהינו נוק'. אין וו באדונינו ז"א. אין ה"ה
כמלכנו אמא. אין יוד כמושיענו אבא א"א בחינה זו היא נגד
עולם הילירה שבו שם מ"ה בה' פרלופיו אשר שם ויכוין כי לפי ששם הוא
מטערו"ן אנו אומרים מי כאלוהינו שח"ו אינו דומה לו כלל : מי היא
כאלהינו נוק'. מיואובאדונינו ז"א. מי היא כמלכנו אמא.
מי יוד כמושיענו אבא א"א, בחינה זו נגד עולם הצריחה שבו
שם ס"ג בה' פרלופיו אשר שם ויכוין שאנו אומרים שבת זה לאלהינו ולא לכסא
הכבוד כי אין ראוי שבת זה רק לו לבדו : נודה ה"י לאלהינו נוק'.